

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL S. P. 2018-01-15 SKUNDO**

2018 m. kovo 26 d. Nr. S-54 (7-19/2018)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:

komisijos nario, pavaduojančio komisijos pirmininkę **Martyno Endrijaičio**
komisijos narių **Rasos Stravinskaitės – pranešėja**
Andriaus Veniaus
Vilmos Vildžiūnaitės

sekretoriaujant **Ramutei Matkevičienei**
dalyvaujant mokesčių administratoriaus atstovėms **R. H., L. P.**

mokesčių mokėtojai ar jos atstovams nedalyvaujant

2018 m. vasario 20 d. posėdyje išnagrinėjusi S. P. (toliau – Pareiškėja) 2018-01-15 skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Finansų ministerijos (toliau – Inspekcija, centrinis mokesčių administratorius) 2017-12-22 sprendimo Nr. 68-202,

n u s t a t ė:

Inspekcija patvirtino Šiaulių apskrities valstybinės mokesčių inspekcijos (toliau – Šiaulių AVMI, vietos mokesčių administratorius) 2017-10-31 sprendimą Nr. (44.1) FR0682-413 dėl patikrinimo akto tvirtinimo, kuriuo Pareiškėjai buvo nurodyta sumokėti į biudžetą: 2888,52 Eur pridėtinės vertės mokestį (toliau – PVM), 337,61 Eur PVM delspinigius ir 288 Eur PVM baudą, 1498,20 Eur gyventojų pajamų mokestį (toliau – GPM), 102,15 Eur GPM delspinigius ir 146 Eur GPM baudą, taip pat 7004,14 Eur akcizus, 686,52 Eur akcizų delspinigius ir 700 Eur akcizų baudą. Mokesčiai Pareiškėjai apskaičiuoti atlikus Pareiškėjos GPM ir akcizų patikrinimą už laikotarpį nuo 2011-01-01 iki 2015-12-31, PVM patikrinimą už laikotarpį nuo 2011-01-01 iki 2016-06-30, 2017-09-08 surašius patikrinimo aktą Nr. (42.2) FR0680-395.

Inspekcija, atsižvelgusi į tai, jog Pareiškėja savo skunde Inspekcijai ginčijo ne visus patikrinimo metu nustatytus pažeidimus, sprendime pasisakė dėl ginčijamų pažeidimų ir su šiais pažeidimais susijusių motyvų, nurodytų Pareiškėjos skunde, pagrįstumo.

Dėl kuro

Patikrinimo metu nustatyta, kad Pareiškėja 2012, 2013 ir 2015 metais neteisėtai į sąnaudas įtraukė iš viso 20139,025 l žymėto kuro, kurį sunaudavo privatiems poreikiams, vertę. Atsižvelgiant į tai, kad ūkyje nebuvo vedama žymėto kuro apskaita, t. y. nebuvo kuro talpykloje laikomų naftos produktų, bioproduktų apskaitos žurnalo; nepildomi kelionių lapai; skirtinguose dokumentuose fiksuojami skirtingi kiekio sunaudojimai; nurodomi asmenys vairavę transporto priemones, kurie fiziškai negalėjo turėti laiko padėti nudirbti ūkio darbus, patikrinimo metu, vadovaujantis MAĮ 70 str. 1 dalimi, Pareiškėjai apskaičiuoti mokėtini: 2403,19 Eur PVM ir 7004,14 Eur akcizai, taip pat 2012 metų nuostolis sumažintas 1318,11 Eur ir 2015 metų nuostolis – 5389,38 Eur.

Inspekcija sprendime atmetė Pareiškėjos skundos motyvus dėl Šiaulių AVMI formalaus vertinimo, pateiktų konkrečių paaiškinimų nenagrinėjimo, nepagrįsto MAĮ 70 str. nuostatų taikymo.

Inspekcija nurodė, kad gazolius, skirtus naudoti žemės ūkio produktų gamybai, įskaitant žemės ūkio veiklos subjektų naudojamus nuosavybės teise priklausančiose arba pagal raštu sudarytas nuomas, panaudos ar kitas sutartis transporto priemonėse, draudžiama naudoti ne žemės ūkio produktų gamybai; žymėti degalai turi būti naudojami žemės ūkyje. Sprendime remtasi 2002-06-25 Lietuvos Respublikos žemės ūkio, maisto ūkio ir kaimo plėtros įstatyme Nr. IX-987 pateiktu žemės ūkio apibrėžimu, nurodant, kad paslaugų žemės ūkiui sąrašas yra patvirtintas Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2012 m. sausio 25 d. nutarimu Nr. 76 (pakeitė galiojusį Lietuvos Respublikos Finansų ministro 2010-12-31 įsakymą Nr. 1K-414). Inspekcija nurodė, kad žymėti degalai gali būti naudojami žemės ūkio produktų gamyboje, savos gamybos žemės ūkio produktų perdirbimui ir iš jų pagamintų maisto ar ne maisto produktų realizavimui, taip pat paslaugų žemės ūkiui, kurios yra įrašytos į Paslaugų sąrašą, teikimui ir (arba) geros agrarinės ir aplinkosauginės žemės būklės palaikymui žemės ūkio produktų gamyboje, palaikyti gerą agrarinę ir aplinkosauginę žemės būklę. Žemės ūkio veiklos subjektas privalo per Lietuvos Respublikos teisės aktų nustatytus terminus sumokėti Lietuvos Respublikos akcizų įstatymo 37 straipsnio 1 dalyje nurodyto dydžio akcizus, jeigu naudojo gazolius, skirtus naudoti žemės ūkio produktų gamybai, ne žemės ūkio produktų gamybai, – už tą įsigytą gazolių, skirtų naudoti žemės ūkio produktų gamybai, kiekį, kurį naudojo ne žemės ūkio produktų gamybai. Akcizų įstatymo Nr. IX-569 37 str. 3 dalyje, galiojusioje iki 2015-06-30, numatyta, kad akcizais neapmokestinami gazoliai, skirti naudoti Vyriausybės nustatyta tvarka registruotiems žemės ūkio veiklos subjektams, gaminantiems žemės ūkio produktus, nuo 2015-07-01 gazoliams, skirtiems naudoti žemės ūkio veiklos, įskaitant akvakultūros ar verslinės žvejybos vidaus vandenyse veiklą, subjektams žemės ūkio produktų gamybai, taikomas 21 Eur už 1000 l produkto akcizų tarifas. Vadovaujantis Akcizų įstatymo 37 str. 1 dalimi, gazoliams iki 2012-12-31 taikomas 1043 Lt už 1000 l produkto, akcizų tarifas.

Sprendime aptarta, kad atleistų nuo akcizų dyzelinių degalų įsigijimą ir naudojimą reglamentuoja 2003-02-03 Lietuvos Respublikos Vyriausybės nutarimu Nr. 145 patvirtintos Atleistų nuo akcizų dyzelinių degalų, skirtų naudoti žemės ūkyje, taip pat tvenkinių ir kitų vidaus vandenų žuvininkystėje, įsigijimo taisyklės su vėlesniais pakeitimais (toliau – Dyzelinių degalų įsigijimo be akcizų taisyklės). Minėtų taisyklių priede yra numatytas atleisto nuo akcizų gazolio kiekis vienam deklaruotam žemės ūkio naudmenų hektarui pagal žemės ūkio augalų rūšis. Tai reiškia, kad ūkio subjektas gali sunaudoti tokį maksimalų atleistų nuo akcizų degalų kiekį, kuris neviršija priede numatytų normų.

Sprendime pateiktas GPMĮ 18 str. aiškinimas, kad gyventojas, norintis leidžiamais atskaitymais pripažinti patirtas degalų (variklių benzino, dyzelinių degalų, suskystintų dujų) įsigijimo išlaidas, turi pagrįsti ne tik faktą, kad tokios išlaidos yra patirtos, o ir sunaudotų degalų kiekį individualios veiklos pajamų uždirbimui, t. y. gyventojas turi fiksuoti kokį kiekį degalų jis išnaudojo individualios veiklos tikslais. Tam tikslui gyventojas turėtų savo pasirinkta ir suprantama forma fiksuoti individualioje veikloje naudojamos transporto priemonės panaudojimo individualios veiklos tikslais ir degalų suvartojimo duomenis. Prie leidžiamų atskaitymų galima priskirti tik faktiškai nuvažiuotam (siejamam su pajamų uždirbimu) atstumui tenkantį sunaudotų degalų kiekį, neviršijantį norminio kiekio. Traktorių ar kitų mašinų degalų sunaudojimo normas gyventojas gali pasitvirtinti pats, atsižvelgdamas į gamintojo nurodytus mašinų techninius duomenis ir / arba pagal faktinį degalų sunaudojimą. 2001-11-06 Lietuvos Respublikos buhalterinės apskaitos įstatyme Nr. IX-574 (toliau – BAĮ) numatyta, kad buhalterinėje apskaitoje turi būti fiksuojamos dokumentais pagrįstos ūkinės operacijos, tarp jų ir susijusios su autotransporto priemonių panaudojimu. Atsižvelgdamas į veiklos pobūdį, važiavimo dažnumą ir kitas darbo sąlygas, verslo subjektas pats nusistato, kokiais dokumentais, patvirtintais atsakingų asmenų parašais, turi būti įforminamas degalų bei kitų su autotransporto priemonių eksploatavimu susijusių medžiagų sunaudojimas. Tokiu būdu degalų ir kitos su autotransporto priemonių naudojimu susijusios sąnaudos leidžiamais atskaitymais gali būti pripažintos ir be automobilio

kelionės lapų (t. y. dokumentų, kuriuose detalai nurodyti maršrutai, kuriais automobilis važiavo). Tačiau verslo subjektas visais atvejais, turi pademonstruoti, kad transporto priemonė buvo naudojama, o jos eksploataavimo išlaidos yra faktiškai patirtos, įprastinės vykdomai veiklai ir būtinos pajamoms uždirbti ar ekonominei naudai gauti (Pelno mokesčio įstatymo (toliau – PMI) 17 str. 1 d.). Dokumentuose, kuriais įforminamas kuro sunaudojimas, nebūtina detalai išvardyti maršrutų, kuriais transporto priemonė važiavo (išvykimo ir paskirties vietas bei nuvažiuotus atstumus). Dokumentais paprastai fiksuojamas transporto priemonės naudojimo faktas bei vedama kuro apskaita (pvz., įsigijimai, likučiai bei sunaudoto kuro kiekiai bei vertė). Bet kuriuo atveju, šie dokumentai turi teikti pakankamai informacijos, kad sunaudotą kurą būtų galima priskirti leidžiamiesiems atskaitymams. Kelionės lapų nepildantis verslo subjektas kuro sunaudojimo faktą turėtų įforminti kuro nurašymo aktais, kuriuose būtų pateikta informacija ne tik apie sunaudoto kuro kiekį, bet ir apie tai, kad toks kuro sunaudojimas susijęs su įprastine įmonės veikla ir skirtas ekonominei naudai gauti.

Inspekcija aptarė PVMĮ 58 str. 1 dalies nuostatas dėl PVM atskaitos galimumo, MAĮ 70 str. 1 dalies ir Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos viršininko 2004-05-24 įsakymu Nr. VA-103 patvirtintų Mokesčių apskaičiavimo pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą taisyklių (toliau – Mokesčių apskaičiavimo taisyklės) nuostatas, reglamentuojančias mokesčių apskaičiavimą pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą.

Patikrinimo metu nustatyta, kad Pareiškėja savo ūkio veikloje 2012 m. maksimaliai galėjo sunaudoti iki 30435,75 l nuo akcizų atleisto gazolio, tačiau pagal materialinių vertybių apyvartos žiniaraščius nurašė 32340 l, t. y. 1904,25 l daugiau kuro; 2013 m. – iki 26933,95 l, tačiau pagal materialinių vertybių apyvartos žiniaraščius nurašė 34170 l, t. y. 7236,05 l daugiau kuro, 2015 m. – iki 16621,115 l, tačiau pagal materialinių vertybių apyvartos žiniaraščius nurašė 27619,84 l, t. y. 10998,725 l daugiau kuro. Pareiškėja Šiaulių AVMI pateikė: ūkyje naudotų transporto priemonių sąrašą, šioms priemonėms patvirtintas kuro normas bei žemės ūkio darbų, kuriems atlikti naudojamas žymėtas dyzelinas, sąrašą, kuro sunaudojimo ataskaitas pusmečiais (už 2011–2016 m. I pusmetį), kuriose nurodytas 3 traktorių ir 1 kombaino sunaudotas kiekis ir kuro normos. Taip pat pateikė Pareiškėjos ūkyje patvirtintą kuro išdavimo ir naudojimo tvarką, pagal kurią, materialiai atsakingu už kuro priėmimą, išdavimą ir saugojimą paskirtas V. J. (Pareiškėjos sutuoktinis), kuras iš talpyklų išduodamas nuo 17.30 iki 22 val., pilamas tiesiai į žemės ūkio technikos bakus ir naudojamas tik ūkio reikmėms. Pateiktame paaiškinime Pareiškėjos sutuoktinis paaiškino, kad su technika dirbo jis pats, Pareiškėjos broliai ir tėvas. Taip pat nurodė, kad su technika dirbami tik tokie darbai, kuriuos būtina atlikti, kad kuro sunaudojimas yra pagrįstas pagal turimą žemės plotą, pagal atliekamus darbus, pagal gyvulių skaičių.

Inspekcija sprendime sutiko su Šiaulių AVMI pozicija, kad Pareiškėja nepateikė kuro sunaudojimą pagrindžiančių dokumentų, kurie vienareikšmiškai patvirtintų jos poziciją dėl kuro sunaudojimo ūkio veikloje pagrįstumo, sprendime aptardama aplinkybes, kurios, pasak sprendimo, paneigia nurašyto kuro panaudojimą ūkinėje veikloje: Pareiškėja nepildė kuro talpykloje laikomų naftos produktų, bioproductų apskaitos žurnalo; nebuvo fiksuojama, kada ir į kokią transporto priemonę buvo pilamas kuras; ūkyje tik 2016 metais balandžio – spalio mėn. įdarbintas vienas traktorininkas; nors Pareiškėja nurodė, kad traktorius vairuodavo broliai, tėvas ir vyras, tačiau patikrinimo metu nustatyta, kad broliai padėti negalėjo, nes yra dirbantys asmenys, patys vykdo žemės ūkio veiklą, o A. J. žemės ūkio darbams atlikti pats samdo darbuotojus; materialinių vertybių apyvartos žiniaraščiuose ir degalų apskaitos kortelėse nurašyto kuro kiekiai nesutampa; 2012 m. gruodžio 14 ir 20 dienomis buvo įsigyta 6000 l dyzelinio kuro, iš kurio 5,4 t. buvo iš karto nurašyta, nors jokie žemės dirbimo darbai gruodžio mėnesį nebuvo atlikti; patikrinimo metu apskaičiuotus leistinus įsigyti maksimalius dyzelinių degalų kiekius palyginus su apyvartos žiniaraščiuose atitinkamais kalendoriniais metais nurašytais kiekiais, nustatyta, kad Pareiškėja nurašė daugiau dyzelinių degalų nei galėjo sunaudoti deklaruotiems dirbamos žemės ūkio paskirties plotams, t. y. 2012 m. – 1904,25 l už 4551,16 Lt, 2013 m. – 7236,05 l už 16353,47 Lt ir 2015 m. – 10998,725 l už 5389,38 Eur. Todėl konstatuota, jog patikrinimo akte pagrįstai pripažinta, kad kuras (2012 m. – 1904,25 l, 2013 m. – 7236,05 l ir 2015 m. – 10998,725 l)

sunaudotas privatiems poreikiams, todėl pagrįstai apskaičiuoti 2403,37 Eur PVM, 7004,14 Eur akcizai bei su mokesčiais susijusios sumos.

Dėl rulonų vyniotuvo

Patikrinimo metu nustatyta, kad Pareiškėja 2012-12-31 įsigijo rulonų vyniotuvą *PRONAR Z245* už 24000 Lt (tame tarpe 4200 Lt PVM), kurį įtraukė į ilgalaikio turto apskaitą ir 2013 m. apskaičiavo 4000 Lt nusidėvėjimą, o 2014 m. – 666,66 Lt nusidėvėjimą. Nustatyta, kad rulonų vyniotuvą Pareiškėja pardavė 2014-02-20 L. L. už 13310 Lt (tame tarpe 2310 Lt PVM) (PVM sąsk. faktūra SC20140220). Pardavimo PVM įtrauktas į 2014 m. vasario mėn. PVM deklaraciją. Patikrinimo metu nustatė, kad rulonų vyniotuvas nebuvo naudojamas ūkio veikloje, vadovaujantis MAĮ 69 str. 1 dalies ir GPMĮ 18 straipsnio nuostatomis, apskaičiuotas vyniotuvo nusidėvėjimas priskirtas neleidžiamiesiems atskaitymams ir Pareiškėjos deklaruotas 2013 metų nuostolis sumažintas 4000 Lt, o 2014 m. nuostolis – 667 Lt.

Pasisakydama dėl šių aplinkybių, Inspekcija nurodė, kad vadovaujantis GPMĮ 18 str. 1 dalies nuostatomis ir Fizinio asmens pranešimo apie ilgalaikio turto ar jo dalies priskyrimą vykdomai individualiai ir / arba kitai ekonominei veiklai FR0457 formos ir jos papildomo lapo FR0457P formos pildymo bei pateikimo taisyklėmis, patvirtintomis 2002-12-24 Inspekcijos viršininko įsakymu Nr. 372, gyventojas, prieš pradėdamas individualioje veikloje naudoti ilgalaikį turtą, mokesčių administratoriui turi pateikti Fizinio asmens pranešimo apie ilgalaikio turto ar jo dalies priskyrimą vykdomai individualiai ir / arba ekonominei veiklai FR0457 formą. Jeigu gyventojas, prieš pradėdamas savo veikloje naudoti ilgalaikį materialųjį turtą ir nematerialųjį turtą, nepateikia FR0457 formos, tai jis to ilgalaikio turto įsigijimo, eksploatavimo, remonto ir rekonstravimo išlaidas individualios veiklos leidžiamiesiems atskaitymams teisės aktuose nustatyta tvarka galės priskirti tik nuo to mėnesio, kurį FR0457 forma buvo pateikta. Nustatyta, kad Pareiškėja pranešimą FR0457, kuriame pateikta informacija apie rulonų vyniotuvo naudojimą individualiai veiklai pateikė tik 2015-09-10, t. y. po to, kai įrenginys jau buvo parduotas.

Pasak Inspekcijos sprendimo, patikrinimo metu yra nustatytos aplinkybės, patvirtinančios, kad rulonų vyniotuvas *PRONAR Z245* nebuvo naudojamas ekonominėje veikloje: vyniotuvas buvo įsigytas iš susijusio asmens; už įrenginį atsiskaityta užskaitant bendrovės įsiskolinimą Pareiškėjai, po 2 savaičių buvo įsigytas naujas rulonų vyniotuvas; vyniotuvas *PRONAR Z245* buvo nedraustas (nors naujasis vyniotuvas buvo apdraustas); pardavus *PRONAR Z245* nebuvo įsigytas naujas rulonų vyniotuvas (t. y. ūkio reikmėms užteko vieno tokios paskirties įrenginio). Papildomai Inspekcija nurodė, kad Pareiškėja jokių duomenų apie tai, kad rulonų vyniotuvas *PRONAR Z245* buvo naudojamas veikloje ir, kad veikloje būtų reikalingi 2 vyniotuvai nei patikrinimo metu nei su skundu nepateikė. Todėl konstatuota, jog mokesčių administratorius pagrįstai nepripažino rulonų vyniotuvo *PRONAR Z245* nusidėvėjimo leidžiamais atskaitymais ir sumažino 2013 ir 2014 metų Pareiškėjos deklaruotus nuostolius atitinkamai 4000 Lt ir 666,66 Lt.

Dėl sodinukų

Patikrinimo aktu nustatyta, kad Pareiškėja į PVM atskaitą įtraukė 525,53 Lt PVM pagal 2014-03-28 VĮ Joniškio miškų urėdijos išrašytą PVM sąskaitą faktūrą JMED14146 už įsigytus dekoratyvinius medelius (vertė – 2502,5 Lt + PVM). Remiantis Nacionalinės mokėjimų agentūros pateikta informacija, 2016-11-21 atliktos patikros vietoje metu nustatyta, kad statybos darbai dar nepraėdėti. Patikrinimo metu nenustačius, kad minėti medeliai ekonominėje panaudoti veikloje, 2014 m. 3 mėn. PVM atskaita sumažinta 152,34 Eur (526 Lt), remiantis PVMĮ 58 str. 1 dalimi. Pasakydama dėl šio pažeidimo, Inspekcija sprendime aptarė 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyvos 2006/112/EB (kuri iš dalies buvo pakeista Direktyvomis 2006/138/EB, 2007/75/EB, 2008/8/EB, 2008/117/EB, 2009/47/EB, 2009/69/EB, 2009/162/EB, 2010/23/EB, 2010/45/EB, 2010/88/EB) dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos (toliau – Direktyva 2006/112/EB) 168 straipsnio a) punkto, PVMĮ 58 str. 1 d., taip pat Europos Sąjungos Teisingumo Teismo (toliau – ESTT), Lietuvos Vyriausiojo administracinio teismo (toliau – LVAT) praktikos nuostatas, reglamentuojančias PVM atskaitos galimumą. Paminėta, jog vien tik formaliuosius teisės aktų nustatytus reikalavimus atitinkančio buhalterinės apskaitos dokumento (atitinkamos PVM sąskaitos faktūros) turėjimas nesuteikia teisės turimame buhalterinės apskaitos dokumente išskirtą PVM sumą įtraukti į PVM atskaitą. Atsižvelgiant į teisinį reguliavimą, padaryta išvada, jog

sprendžiant klausimą dėl buhalterinės apskaitos dokumente išskirtos PVM sumos įtraukimo į PVM atskaitą, turi būti vertinami ne tik formalieji kriterijai (reikalavimai buhalterinės apskaitos dokumento formai bei turiniui), bet ir materialieji kriterijai, t. y. privalo būti nustatytas (pagrįstas) faktas, jog atitinkamo buhalterinės apskaitos dokumento pagrindu įsigytos prekės ir (arba) paslaugos yra skirtos naudoti PVM mokėtojo ekonominėje veikloje (PVM apmokestinamam prekių tiekimui ir (arba) paslaugų teikimui). Tik nustačius (pagrindus) šių kriterijų visumos egzistavimo faktą, PVM mokėtojas įgyja teisę įtraukti į PVM atskaitą atitinkamas buhalterinės apskaitos dokumente nurodytas PVM sumas (LVAT 2012-03-26 nutartis adm. byloje Nr. A-438-1276/2012). Visų pirma tam, kad apmokestinamajam asmeniui būtų pripažinta teisė į PVM atskaitą ir nustatyta tokios teisės apimtis, iš principo yra būtinas tiesioginio ir betarpiško ryšio egzistavimas tarp konkretaus pirkimo sandorio ir vieno arba kelių konkrečių pardavimo sandorių, suteikiančių teisę į atskaitą. Pagrindžiant teisę į PVM atskaitą bendrosios išlaidos galėtų būti kvalifikuotos kaip turinčios tiesioginį ir betarpišką ryšį su vykdoma ekonomine veikla, šios išlaidos, be kita ko, turi būti įprastos ir iš esmės reikalingos tokiai veiklai vykdyti. (LVAT sprendimas 2009-09-21 adm. byloje Nr. A-556-963/2009; LVAT 2012-07-27 nutartis adm. byloje Nr. A-438-1547/2012; LVAT 2015-07-01 nutartis adm. byloje Nr. A-971-442/2015). Sprendime taip pat remtasi ESTT praktikos nuostatomis (2000 m. birželio 8 d. sprendimas Breitsohl byloje, Nr. C-400/98, p. 42, 1994 m. vasario 29 d. sprendimas INZO byloje, Nr. C-110/94, p. 16, 22, 23).

Pareiškėja nesutinka su Inspekcijos sprendime aptartais pažeidimais, skunde nurodydama šiuos nesutikimo su šiais pažeidimais motyvus.

Dėl MAĮ 70 str. nuostatų taikymo. Pareiškėjos nuomone, Inspekcija nepagrįstai vadovavosi MAĮ 70 str. nuostatomis, apskaičiuodama mokesčius ir su jais susijusias sumas, formaliai vertino, neanalizavo ir nenagrinęjo Pareiškėjos pateiktų konkrečių paaiškinimų. Pareiškėja remiasi MAĮ 70 str. įgyvendinimo tvarką reglamentuojančiose Mokesčių apskaičiavimo taisyklėse nustatytais atvejais, kada mokesčių galima apskaičiuoti pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą (4.1 p., 4.2 p., 4.3 p., 4.4 p.), LVAT formuojama praktika (adm. byla Nr. A-438201/2011, adm. byla Nr. A-438-1103/2010, adm. byla Nr. A-4381219-14, 2003-12-15 nutartis adm. byloje Nr. A-1 1-648-03). Pareiškėjos nuomone, jos atveju yra nustatyta: kad buhalterinė apskaita tvarkyta pagal BAĮ nuostatas, dėl buhalterinės apskaitos tvarkymo pažeidimų nei mokestinio tyrimo, nei mokestinio patikrinimo akte nepasisakyta; patikrinimo metu mokesčių administratorius nenustatė ir nepateikė jokių įrodymų, kad Pareiškėja buhalterinėje apskaitoje nebūtų apskaičiavusi gautų pajamų; Pareiškėja bendradarbiavo su mokesčių administratoriumi viso patikrinimo laikotarpiu; visos padarytos klaidos, dėl kurių buvo gautos pastabos iš mokesčių administratoriaus, buvo padarytos dėl žmogiškojo faktoriaus ir kiek įmanoma buvo taisomos.

Pareiškėjos nuomone, mokesčių administratorius negalėjo remtis MAĮ 70 str., nes tam nebuvo teisinio pagrindo. Pareiškėja vykdė jai priskirtas pareigas – teikė deklaracijas, jose nurodydama teisingus duomenis, bendradarbiavo su mokesčių administratoriumi, įstatymų nustatyta tvarka tvarkė buhalterinę apskaitą, išsaugojo ir mokesčių administratoriui pateikė apskaitos dokumentus, t. y. jos veikla ir pateiktos deklaracijos atitiko vykdytos ūkinės komercinės veiklos rezultatus. Mokesčių administratoriaus nurodytos aplinkybės, pasak Pareiškėjos, yra tik išvestinės, tiesiogiai neįrodančios jos pažeidimų. Pareiškėja pažymi, kad LVAT savo praktikoje yra pasisakęs, jog mokesčių mokėtojo netinkamo elgesio buvimo konstatavimas savaime dar nereiškia, jog kartu yra konstatuojama, kad yra tokia teisinė situacija, kai mokestinės prievolės dydžio negalima nustatyti įprastine tvarka (tiesiogiai). Nuostata, kad mokesčių mokėtojui priklausančią mokėti mokesčio sumą mokesčių administratorius apskaičiuoja pagal jo atliekamą įvertinimą, kai negali nustatyti mokestinės prievolės dydžio įprastine tvarka, reiškia, kad, net esant kuriam nors nurodytam mokesčio mokėtojo elgesio atvejui, visada būtina įvertinti ir spręsti, ar dėl to mokestinės prievolės dydžio negalima nustatyti įprastine, tai yra atitinkamo mokesčio įstatyme nustatyta, tvarka (tiesiogiai). Pastaroji sąlyga turi būti konstatuota atsižvelgiant į faktus, aplinkybes bei kitą turimą informaciją, t. y. jų pagrindu, o pareiga pagrįsti būtinybę mokestinės prievolės dydį apskaičiuoti pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą tenka mokesčių administratoriui (LVAT 2008-07-18 nutartis adm. byloje Nr. A 502- 1305/2008).

Dėl kuro sąnaudų nepripažinimo leidžiamais atskaitymais ir kuro pirkimo PVM atskaitos, apskaičiuotų akcizų. Pareiškėja pažymi, kad traktorių ar kitų mašinų degalų sunaudojimo normas gyventojas, vykdydamas individualią veiklą pagal pažymą, gali pasitvirtinti pats, atsižvelgdamas į gamintojo nurodytus mašinų techninius duomenis ir / arba pagal faktinį degalų sunaudojimą. Skunde nurodoma, kokius kuro sunaudojimo įrodymus pateikė Pareiškėja patikrinimo metu, su žemės ūkio technika dirbo V. J. (Pareiškėjos vyras), Pareiškėjos broliai ir tėvas, samdomi darbuotojai. Akcentuojama, kad kuro sunaudojimas ūkyje yra pagrįstas pagal žemės plotą, atliekamus darbus ir gyvulių skaičių, su technika buvo dirbama pagal einamųjų darbų poreikį, todėl Pareiškėjai nesuprantamas Inspekcijos sprendimo motyvas, kad apklausti darbuotojai neturėjo galimybės dirbti ūkyje, nes dirbo kituose darbuose. Pažymima, kad žemės ūkio darbai turi savo specifiką ir gali būti atliekami bet kuriuo paros metu, egzistuoja vienintelis traktorius atlikti žemės ūkio darbus, tai oro sąlygos. Nurodyta, kad degalų sąnaudos leidžiamais atskaitymais pripažįstamos pagal vidinę tvarką surašomus dokumentus. Atsižvelgiant į ūkio veiklos specifiką: gamybos procese naudojamos specializuotos transporto priemonės, priskirtinos žemės ūkio technikai, kurios iš esmės negali būti naudojamos privačiais darbuotojų tikslais; dėl nepertraukiamo produkcijos gamybos ciklo su šia technika faktiškai dirba įvairūs darbuotojai, todėl fiksuoti, koks konkretus darbuotojas su transporto priemone dirbo, yra netikslinga; ūkio technika atlieka tik technologines operacijas, kuras negali būti sunaudojamas kitoms, nei ūkio veiklai vykdyti, reikmėms. Pažymima, kad mokesčių administratorius nenustatė faktų, kad žemės ūkio technika faktiškai buvo naudota ne ūkio veikloje.

Apibendrinusi tai, jog teisės aktai ūkio subjektui suteikia diskrecijos teisę savo nuožiūra nusistatyti vidaus tvarką veikloje sunaudotam kurui dokumentuoti; žemės ūkio technika atlieka tik technologines operacijas (jų sunaudojamas kuras negali būti sunaudojamas kitiems nei ūkio darbams atlikti); mokesčių administratorius nepateikė nei vieno fakto, kad žemės ūkio technika būtų naudojama ne ūkio tikslais, Pareiškėja laikosi pozicijos, kad mokesčių administratorius klaidingai interpretavo ūkyje nustatytą žemės ūkio technikos kuro sunaudojimo dokumentavimo tvarką ir dėl to padarė nepagrįstas ir tikrovės neatitinkančias išvadas, o Pareiškėja, laikydama patvirtintos tvarkos, šių transporto priemonių kuro sąnaudas pagrįstai priskyrė leidžiamiems atskaitymams.

Pareiškėja, atsakydama į Inspekcijos argumentus dėl nepateiktų kelionės lapų ir tinkamų įrodymų kuro suvartojimui pagrįsti, nurodė, kad panaudotų degalų ūkyje duomenys buvo fiksuojami degalų apskaitos kortelėse ir materialinių vertybių apyvartos žiniaraščiuose, pabrėždama, kad mokesčių mokėtojas pats nusistato, kokiais dokumentais turi būti įforminamas degalų sunaudojimas ir kokie pakankami duomenys turi būti jame surašyti. Pasak skundo, pagal veiklos specifiką, fiksuojamas tik sunaudoto kuro kiekis, nes žemės ūkio technikos kuras negali būti sunaudojamas kitoms, nei ūkio veiklai vykdyti, reikmėms ir todėl degalų sąnaudų nurašymo dokumentuose užfiksuoti duomenys yra pakankami degalų sąnaudoms pagrįsti, nes žemės ūkio technika po gatves nevažinėja.

Pareiškėja laikosi pozicijos, jog aptartos aplinkybės patvirtina, kad kuro sąnaudos buvo patirtos Pareiškėjos pajamoms uždirbti ir ekonominei naudai gauti, Inspekcija dėl šio aspekto jokių argumentų nepateikė ir šių aplinkybių neginčijo, o sąnaudų priskyrimą leidžiamiems atskaitymams mokesčių administratorius ginčijo tik dėl kelionės lapų nepateikimo. Tačiau, pasak skundo, tokiu atveju, kai sąnaudoms pagrįsti dokumentai surašyti nesilaikant formalių reikalavimų ar su trūkumais, taikomos MAĮ 69 str. 2 dalies nuostatos paneigtų galimybę teigti, kad Pareiškėjos pateikti įrodymai negali būti pripažinti tinkamu įrodymu kuro suvartojimui pagrįsti. Atsižvelgiant į tai, kad Inspekcija neginčijo faktinių aplinkybių, pagal kurias kuro sąnaudos buvo patirtos ūkininko pajamoms uždirbti ir ekonominei naudai gauti, skunde daroma išvada, jog vien formalus apskaitos dokumentų trūkumas negali būti sprendimo dėl nepagrįstai leidžiamiems atskaitymams priskirtų kuro sąnaudų pagrindu.

Skunde Pareiškėja pasisako ir dėl Inspekcijos padarytos išvados, kad Pareiškėja, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2006-03-27 nutarimu Nr. 291, savo ūkio veikloje viršijo atleisto nuo akcizų gazolio kiekį nei galėjo sunaudoti deklaruotiems pasėliams, todėl, apskaičiuodama savikainą, Pareiškėja neteisėtai įtraukė į sąnaudas žymėtą kurą. Pareiškėja

nurodo, kad Inspekcijos minimas Nutarimas reglamentuoja tik atleistų nuo akcizų dyzelinių degalų, skirtų naudoti žemės ūkyje, įsigijimą, o ne dyzelinių degalų sunaudojimą, todėl Pareiškėjai nėra suprantama, koku teisiniu pagrindu vadovaudamasi, Inspekcija kvestionuoja Pareiškėjos ūkinėje veikloje patirtas sąnaudas ir atitinkamai eliminuoja PVM atskaitą. Pareiškėjos nuomone, Inspekcija iš esmės nukrypo nuo ESTT suformuotos apmokestinamojo asmens teisės į PVM atskaitą praktikos, neatsižvelgė į esminius PVM principus, tame tarpe ir į neutralumo principą, užtikrinantį, kad PVM apmokestinamąją ekonominę veiklą vykdančiam apmokestinamajam asmeniui šis mokestis netampa sąnaudomis. Nurodoma, kad fakto, jog žemės ūkio technikos kurą Pareiškėja galėjo sunaudoti tik ūkio veikloje, mokesčių administratorius neginčijo, taip pat nenustatė faktų, kad žemės ūkio technika faktiškai buvo naudota ne ūkio veikloje. Pasak skundo, pagal faktines aplinkybes yra aišku, kad kuro įsigijimo išlaidos yra susijusios su Pareiškėjos ekonominės veiklos vykdymu, todėl kuro išlaidų pirkimo PVM negali būti ribojama. Nurodoma, kad ekonominei veiklai vykdyti patirtų išlaidų pirkimo PVM į atskaitą traukiamas PVM sąskaitų faktūrų, o ne kelionės lapų pagrindu, todėl klausimą dėl kuro pirkimo PVM atskaitos pagrįstumo galima būtų kelti, jei Pareiškėja neturėtų kuro pirkimo PVM sąskaitų faktūrų arba šie dokumentai būtų netinkamai surašyti.

Pasisakydama dėl akcizų pagrįstumo, Pareiškėja nurodo, kad Nutarimas reglamentuoja atleistų nuo akcizų dyzelinių degalų, skirtų naudoti žemės ūkyje, įsigijimo taisykles. Vadovaujantis Nutarimo 3 p., žemės ūkio veiklos subjektai, išskyrus žemės ūkio veiklos subjektus, kurie verčiasi žuvininkyste, turi teisę įsigyti atleisto nuo akcizo gazolio pagal nuosavybės, nuomos, panaudos teisę ar kitais pagrindais valdomą ir naudojamą deklaruotą žemės ūkio naudmenų plotą (deklaruotą žemės ūkio naudmenų hektarų skaičių pagal žemės ūkio augalų rūšis, nurodytas Taisyklių priede), tinkamą tiesioginėms išmokoms mokėti. Pareiškėja, vadovaudamasi Nutarimu, deklaravo valdomą ir naudojamą žemės ūkio naudmenų plotą ir atitinkamai įsigijo atleisto nuo akcizo gazolio, tuo nepažeisdama jokių teisės aktų normų. Pareiškėja teigia, kad vadovaujantis Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2011-05-04 nutarimu Nr. 500 pakeistomis „Atleistų nuo akcizų dyzelinių degalų, skirtų naudoti žemės ūkyje, taip pat tvenkinių ir kitų vidaus vandenų žuvininkystėje, įsigijimo taisyklėmis“, patvirtintomis 2003-02-03 nutarimu Nr. 145, žemės ūkio veiklos subjektai gali papildomai įsigyti iki 15 proc. einamaisiais ūkiniais metais priklausančio gazolio, skirto naudoti žemės ūkyje, atitinkamai mažinant ateinančiais ūkiniais metais įsigyjamą gazolio kiekį. Jei leidime nustatytas kuro kiekis buvo viršytas daugiau nei 15 proc., asmenys pagal Akcizų įstatymą privalo deklaruoti šį akcizų skirtumą. Pasibaigus ūkiniams metams, 5 dienų bėgyje turi būti pateikta akcizų deklaracija FR0630A ir sumokėtas deklaracijoje apskaičiuotas akcizo mokestis. Vadovaujantis Nutarimo 13 p., jeigu pasibaigus žemės ūkio naudmenų deklaravimo atitikties kontrolės terminui, paaiškėja, kad žemės ūkio veiklos subjektas jau įsigijo nuo akcizų atleisto gazolio daugiau, negu jam priklauso pagal šių Taisyklių priedą, žemės ūkio veiklos subjektas, deklaravęs žemės ūkio naudmenas, per 5 dienas nuo šio punkte nurodyto termino pabaigos privalo sumokėti akcizą už tą įsigytą nuo akcizų atleisto gazolio kiekį (litrais), kurio pagal šių Taisyklių priedą įsigyti neturėjo teisės.

Pareiškėja teigia, kad ji, kaip žemės ūkio subjektas, įsigijo akcizais neapmokestinamų dyzelinių degalų ir nepažeisdama aptartų teisės aktų nuostatų, juos pilnai panaudojo, atitinkamai deklaravusi faktines žemės ūkio naudmenas, todėl, pasak skundo, Inspekcijos papildomai mokėtinų akcizų apskaičiavimai nepagrįsti, nes jie atlikti nesilaikant teisės aktų nuostatų.

Dėl rulonų vyniotuvo PRONAR Z245. Pasisakydama dėl šio pažeidimo, Pareiškėja skunde aptarė MAĮ 69 str. 1 dalies nuostatas ir teismų praktiką dėl šių nuostatų aiškinimo ir taikymo (LVAT 2007-07-17 nutartis adm. byloje Nr. A 1-719/2007; 2008-02-20 nutartis adm. byloje Nr. A556-250/2008; 2015-01-29 nutartis adm. byloje Nr. A267-442/2015; 2015-07-02 nutartis adm. byloje Nr. A1239-556/2015; 2016-06-06 nutartis adm. byloje Nr. A-581-602/2016). Aiškinant MAĮ 69 str. 1 dalies nuostatas, taip pat pažymėta, kad šia teisės norma yra detalizuojamas turinio viršenybės prieš formą principas, kurio veikimas pasireiškia tuo, jog mokesčių teisiniuose santykiuose viršenybė teikiama šių santykių dalyvių veiklos turiniui, o ne jos formaliai išraiškai (MAĮ 10 str.). Skunde teigiama, kad vertinant sudarytus sandorius pagal

mokesčių teisės aktų reikalavimus, mokesčių teisės aktai neriboja sandorių sudarymo tarp asmenų, kurie pagal mokesčių teisės aktus yra laikomi susijusiais, kontroliuojančiais (ginčo atveju būtų tokiais asmenimis buvo pripažinti Pareiškėja ir jos sutuoktinis), asocijuotais asmenimis, o šių asmenų sudaromiems sandoriams keliami sandorių atitikimo tikrajai rinkos kainai reikalavimai (GPMĮ 15 str.), taip pat bendras MAĮ 10 str. įtvirtintas reikalavimas, kad sudarytų sandorių turinys atitiktų formą, o sandoriai nebūtų sudaryti dirbtinai siekiant sukurti mokesčio pranašumo sąlygas. Pareiškėja teigia, kad Inspekcija dėl kainų nepasisako, taip pat nepateikia jokių tiesioginių įrodymų, kad įrenginys nebuvo naudojamas ūkinėje veikloje ir vadovaujasi tik prielaidomis.

Dėl dekoratyvinių medelių PVM atskaitos. Pareiškėja akcentuoja, kad statant naują fermą, architektė pareikalavo, jog nuo gyvenvietės būtų pasodinta apsauginė juosta, todėl buvo įsigyti sodinukai, kurie buvo laikinai susodinti ne prie fermos, nes užsitęsė fermos statyba. Inspekcija patikrinimo akte konstatavo, kad buvo atlikta patikra vietoje ir nustatyta, jog fermos statybos darbai dar nepradėti, todėl PVM atskaita įsigytiems sodinukams negalima.

Pareiškėja nurodo, kad ESTT savo priimtuose sprendimuose yra konstatavęs, kad teisė į PVM atskaitą PVM mokėtoji išlieka ir tuo atveju, jeigu jis PVM apmokestinamas prekes (paslaugas) įsigyja numatomai ekonominei PVM apmokestinamai veiklai vykdyti (tai PVM mokėtojas turi pagrįsti objektyviais įrodymais), tačiau dėl atitinkamų objektyvių priežasčių tos veiklos, kuriai vykdyti įsigytų prekių (paslaugų) pirkimo PVM buvo įtraukęs į PVM atskaitą, vykdyti nepradėjo. Tokiu atveju PVM mokėtojas turi teisę atskaityti PVM tik tada, jeigu jis, pasinaudodamas įsigytų prekių (paslaugų), skirtų tokiai numatomai ekonominei veiklai vykdyti, kurios vykdyti dėl objektyvių priežasčių nepradėjo, PVM atskaita, veikia sąžiningai ir jeigu tai nėra susiję su mokesčių vengimu bei sukčiavimu. Teigiama, kad fermos statybos Pareiškėja nepradėjo dėl objektyvių priežasčių (projektiniai darbai atlikti), Pareiškėja veikė sąžiningai ir nėra pateikta jokių įrodymų, kad ji vengė mokesčių, todėl, vadovaujantis ESTT suformuota praktika, Inspekcija nepagrįstai sumažino PVM atskaitą

Mokesčių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija), įvertinusi ginčo bylos medžiagą, konstatuoja, jog Pareiškėjos skundas atmestinas, Inspekcijos sprendimas tvirtintinas.

Iš bylos medžiagos matyti, jog ginčas tarp šalių vyksta dėl trijų Šiaulių AVMI patikrinimo akte konstatuotų pažeidimų (dėl kitų pažeidimų Pareiškėja mokesčio ginčo neinicijavo). Todėl Komisija, atsižvelgdama į tai, jog Pareiškėja skunde nuosekliai ir konkrečiai dėsto nesutikimo motyvus dėl kiekvieno iš pažeidimų, savo sprendime pasisakys dėl Inspekcijos sprendimo pagrįstumo Pareiškėjos inicijuoto ginčo ribose.

Dėl atskaitytinų PVM sumų pagal VĮ „J1“ 2014-03-28 PVM sąskaitą faktūrą. Pagal šį dokumentą įsigyti įvairūs medeliai: ąžuolas raudonasis (15), beržas karpotasis (20), klevas platanalapis (5), pušis kalninė (140) ir pan. Patikrinimo metu Šiaulių AVMI konstatavo, jog Pareiškėja, pažeisdama PVMĮ 58 str. reikalavimus, nepagrindė šių prekių panaudojimo savo apmokestinamojoje veikloje, todėl neleido Pareiškėjai atskaityti PVM sąskaitoje faktūroje išskirtų pirkimo PVM sumų. Pareiškėjos atstovas 2016-10-14 e. paštu Šiaulių AVMI pateiktame paaiškinime nurodė, kad statant naują fermą, rajono architektė pareikalavo, jog nuo gyvenvietės būtų pasodinta žalia apsauginė juosta kvapų sklidimui, bet fermos statyba užsitęsė ir teko juos laikinai susodinti kitur; kai ferma bus pastatyta, ji bus apsodinta pagal reikalavimus. Šioje ginčo nagrinėjimo stadijoje Pareiškėja laikosi pozicijos, jog ji buvo sąžininga (jos veiksmuose nėra mokesčių vengimo / piktnaudžiavimo), fermos statybos, tai yra veiklos vykdyti ji nepradėjo dėl objektyvių priežasčių, todėl mokesčių administratorius nepagrįstai sumažino jos teisę į PVM atskaitą.

Kaip jau ne kartą paminėta mokesčių ginčų praktikoje, teisę pagal atitinkamą dokumentą atskaityti pirkimo PVM sumas už įsigytas prekes ir paslaugas mokesčių mokėtojas turi, jeigu jis objektyviais duomenimis pagrindžia įsigyjamų prekių naudojimą / ketinimą panaudoti PVM apmokestinamojoje veikloje, tai yra tarp įsigyjamų prekių (paslaugų) ir vykdomų pardavimų yra tiesioginis ir betarpiškas ryšys; jos yra sudėtinė vykdomos ekonominės veiklos išlaidų dalis; pažymėtina ir tai, jog pareiga pagrįsti šias aplinkybes pirmiausia tenka mokesčių mokėtojui

(Inspekcijos sprendime detaliai aptarta šias išvadas pagrindžianti LVAT ir ESTT praktika, tai nurodyta ir Komisijos sprendimo nustatomojoje dalyje, todėl papildomai šių nuostatų Komisija šioje sprendimo dalyje nekartoja).

Patikrinimo metu Pareiškėja laikėsi pozicijos, jog įsigytos prekės buvo skirtos jos ketintai statyti fermai apsodinti, tai yra susiję su jos deklaruota žemės ūkio (gyvulininkystės) veikla. Iš byloje pateiktos medžiagos matyti, jog Nacionalinės mokėjimo agentūros prie Žemės ūkio ministerijos Kontrolės departamento Šiaulių patikrų vietoje skyriaus specialistė 2016 m. lapkričio mėnesį patikrino priemonės „Parama investicijoms į žemės ūkio valdas“ (projekto pavadinimas „Gyvulininkystės ūkio konkurencingumo didinimas“) įgyvendinimą pas Pareiškėją ir surašė Paraiškos patikros vietoje ataskaitą pagal KPP priemonę „Parama investicijoms į žemės ūkio valdas“ (toliau – Ataskaita). Ataskaitoje nurodyta, kad fermos statyba nepraadėta, statybos darbų pirkimo (konkurso) procedūros neįvykdytos (pastabose nurodyta, jog konkursas nutrauktas), byloje pateiktoje nuotraukoje matyti tik išvažinėta teritorija (dirva, laukas). Ginčo medžiagoje taip pat nėra pateikta jokios informacijos apie 2014 m. kovo mėn. įsigytų prekių buvimo („laikino susodinimo“) vietą. Šios informacijos pagrindu darytina išvada, jog aplinkybė dėl prekių nepanaudojimo Pareiškėjos PVM apmokestinamoje veikloje yra nustatyta ir konstatuota pagrįstai, šios informacijos / aplinkybių neneigia ir pati Pareiškėja. Tačiau Pareiškėja laikosi pozicijos, kad jai neturi būti ribojama teisė pasinaudoti PVM atskaita, nes ji veiklos vykdyti nepraadėjo dėl objektyvių priežasčių. Komisijos nuomone, Pareiškėjos tiek patikrinimo, tiek mokesčio ginčo metu iškelta versija nesudaro pagrindo pripažinti jos pagrįsta ir sudarančios pakankamą pagrindą kitaip vertinti Inspekcijos konstatuotas aplinkybes. Sutiktina su Pareiškėjos skunde dėstomomis ESTT praktika paremtomis nuostatomis, jog tais atvejais, kai mokesčių mokėtojas prekes ar paslaugas įsigyja tam tikrai savo ketinamai vykdyti ekonominei veiklai, tačiau šios veiklos nepraadeda dėl objektyvių priežasčių ir tai nėra susiję su mokesčių mokėtojo sukčiavimu, jam neturi būti apribota teisė pasinaudoti PVM atskaita, tačiau, Komisijos nuomone, šios nuostatos negali būti taikomos ginčo situacijai. Pirmiausia yra nustatyta, kad nuo 2009-01-01 Pareiškėja vykdo individualią žemės ūkio veiklą; nuo 2006-09-06 įsiregistravusi Ūkininkų ūkio registre (veiklos kodas 01.50 Mišrus žemės ūkis: galvijų auginimas ir penėjimas mėšai; grūdinių (išskyrus ryžius), ankštinių ir aliejingų sėklų augalų auginimas), nuo 2006-10-26 Pareiškėja registruota PVM mokėtojų registre. Tai yra nuo šio laikotarpio Pareiškėja vykdo konkrečią ekonominę žemės ūkio veiklą, iš šios veiklos gauna pajamas ir naudojami PVM atskaita. Atsižvelgiant į tai, šioje skundo dalyje Pareiškėjos dėstomos nuostatos dėl ketintos, tačiau dėl objektyvių priežasčių nepraadėtos vykdyti veiklos, negali būti pripažintos pagrįstomis, nes Pareiškėja realiai vykde žemės ūkio veiklą ir pateikdama PVM deklaraciją už 2014 m. kovo mėnesį deklaravo panaudojusi įsigytas prekes savo deklaruotai ir realiai vykdomai ekonominei veiklai.

Paminėtina ir tai, jog iš byloje pateiktos Ataskaitos matyti, kad patikrinimas vietoje yra atliktas dėl bylos Nr. 17VM-KS-15-1-03637-PR001 projekto. Pagal https://zum.lrv.lt/uploads/zum/documents/files/LT_versija/Veiklos_sritys/Kaimo_pletra/Lietuvos_kaimo_pletras_2014%20%80%932020%20m._programa/Priemon%C4%97s/4%20priemon%C4%97/4.1%20vs%20Investicijos%20%C4%AF%20%C5%BEem%C4%97s%20%C5%ABkio%20valdas/PAK%20sprendimai/2015/20151125%208D-555.pdf skelbiamą informaciją nustatyta, kad Pareiškėjai pagal tokį paraiškos numerį („Priemonė „Investicijoms į žemės ūkio valdas“) 2015-11-25 nuspręsta skirti paramą. Taip pat žinoma, kad 2016 m. lapkričio mėnesio atlikus patikrinimą vietoje, nustatyta, jog fermos statybos darbai nepraadėti, šiai datai fermos statybos darbų konkursas neįvykęs. Todėl, Komisijos vertinimu, Pareiškėjos pozicija, kad ji 2014 m. kovo mėnesį įsigijo medelius, kuriais, pagal rajono architektės reikalavimą, ketino apsodinti fermą, kurios statyba praėjus 1 metams ir 8 mėnesiams nuo medelių įsigijimo, nėra netgi praadėta (konkursas dėl darbų atlikimo nėra įvykęs), atsižvelgiant į įsigytų prekių pobūdį, negali būti pripažinta pagrįsta. Komisijos vertinimu, Pareiškėjos įsigytos prekės ir jų nurodomas panaudojimo būdas yra susiję tuo, jog tokios prekės paprastai yra įsigyjamoms baigiamajame statybų (taip vadinamame „gerbūvio tvarkymo“) etape, nes medeliai turi būti pasodinti nedelsiant, priešingu atveju mažėja jų prigijimo, augimo galimybės. Todėl, Komisijos vertinimu, Pareiškėjos paaiškinime nurodytas prekių panaudojimo jos ekonominėje veikloje būdas laikytinas neatitinkančiu įprastinių tokių prekių

panaudojimo sąlygų, protingumo kriterijų bei, įvertinus kitas prieš tai aptartas ir byloje nustatytas aplinkybes, pripažintinas neįrodytu. Todėl Komisija laikosi pozicijos, jog Šiaulių AVMI mokestinio patikrinimo metu pagrįstai nepripažino Pareiškėjos PVM atskaitos pagal VĮ „J1“ išrašytą PVM sąskaitą faktūrą.

Dėl rulonų vyniotuvo PRONAR Z 245 nusidėvėjimo sumų priskyrimo Pareiškėjos 2013–2014 m. vykdytos veiklos išlaidoms. Ginčo byloje nustatyta, jog Pareiškėja pagal 2012-12-31 PVM sąskaitą faktūrą JAC iš susijusio asmens UAB „A1“ įsigijo rulonų vyniotuvą, kuri įtraukė į ilgalaikio turto apskaitą ir kuriam skaičiavo nusidėvėjimą, nusidėvėjimo sumas priskirdama 2013–2014 m. veiklos išlaidoms, tokiais savo veiksmais pripažindama, jog įsigytas turtas yra naudojamas Pareiškėjos žemės ūkio veikloje. Patikrinimo metu Šiaulių AVMI šias operacijas įvertino kaip atitinkančias MAĮ 69 str. nuostatas, sudarytas siekiant mokestinės naudos, tai yra realiai turto nenaudojant Pareiškėjos veikloje, tačiau turtui skaičiuojant nusidėvėjimo sumas ir jas priskiriant Pareiškėjos veiklos išlaidoms, buvo siekta sumažinti veiklos apmokestinamąsias pajamas, nuo jų dalies nesumokant GPM.

Inspekcija nustatė, jog sandoriai vyko tarp susijusių asmenų: UAB „A1“ vadovas yra Pareiškėjos sutuoktinis, kuriam Pareiškėja yra suteikusi įgaliojimą atstovauti jos kaip ūkininkės interesams. Šiaulių AVMI 2016-11-28 operatyvaus patikrinimo pažymoje Nr. (42.2)FR1042-8209 pateikta informacija, kad V. J. pagal įgaliojimo turinį yra faktiškas ūkio valdytojas ir veiklos organizatorius. Pareiškėja šių aplinkybių neginčija, laikydamasi pozicijos, jog mokesčių teisės aktai neriboja sandorių tarp susijusių asmenų, tik nustato atitinkamus reikalavimus ūkinių operacijų kainai (ji turi atitikti tikrąją rinkos kainą). Patikrinimo metu mokesčių administratorius nustatė sandorio aplinkybes, kurios iš esmės skyrėsi nuo analogiško turto įsigijimo pas Pareiškėją, nes Šiaulių AVMI nustatė, jog netrukus po šio sandorio sudarymo (po 2 savaičių) Pareiškėja sudarė sutartį dėl kito vyniotuvo įsigijimo. Ginčo vyniotuvas nebuvo draustas, nors kitas įrenginys buvo draustas; pardavus ginčo vyniotuvą, papildomas (antrasis įrenginys) nebuvo įsigytas, nors aktualiuoju 2013–2014 m. laikotarpiu Pareiškėja deklaravo veikloje naudojusi du tos pačios paskirties įrenginius; duomenų, kad aktualiuoju veiklos laikotarpiu buvo pasikeitusios (padidėjusios) Pareiškėjos veiklos apimtys (dėl ko būtų reikėję antrojo įrenginio), nėra pateikta; informacija dėl vyniotuvo naudojimo Pareiškėjos veikloje, pažeidžiant teisės aktų reikalavimus, buvo pateikta jau po turto pardavimo (turtas parduotas 2014-02-20, informacija pateikta 2015-09-10).

Pasisakant dėl skundo motyvų šioje dalyje, sutiktina su Pareiškėjos skunde išdėstyta pozicija, kad mokesčių teisės normos nedraudžia sudarinėti sandorius tarp susijusių asmenų, o kelia reikalavimus tokio sandorio kainai. Tačiau ginčo situacijoje Pareiškėjos apmokestinimo pagrindas yra ne sandorio kainos atitikimas / neatitikimas tikrajai rinkos kainai, o tai, jog, mokesčių administratoriaus vertinimu, pagal apskaitos dokumentus įsigytas turtas nebuvo naudotas Pareiškėjos veikloje, nors šio turto nusidėvėjimo sumos buvo priskirtos veiklos išlaidoms, todėl Pareiškėjos skundo motyvai, susiję su turto kainos atitikimu rinkos kainai, vertintini kaip nesusiję su ginčo situacija. Sandorio sudarymą tarp susijusių asmenų Šiaulių AVMI įvertino kaip aplinkybę, dėl kurios, Pareiškėjos deklaruotos aplinkybės dėl vyniotuvo naudojimo veikloje, įvertinus kitus ginčo situacijoje surinktus duomenis, pripažintos neatitinkančiomis tikrovės. Komisijos vertinimu, Pareiškėjos pozicija, kad mokesčių administratorius nesurinko tiesioginių įrodymų, jog turtas nenaudotas Pareiškėjos veikloje, o rėmėsi prielaidomis, nėra teisinga. Pažymėtina, jog pagal mokesčių įstatymus (pavyzdžiui, GPMĮ 18 str., Pelno mokesčio įstatymo 11 str.), taip pat LVAT teismų praktiką (pavyzdžiui, 2013-11-18 nutartis adm. byloje Nr. A-602-1718/2013) pirmiausia būtų mokesčių mokėtoju tenka pareiga įrodyti patiriamą sąnaudų / išlaidų pagrįstumą, tai yra aplinkybes, kad išlaidos realiai buvo patirtos, jos buvo susijusios su pajamų uždirbimu ir būtinos joms uždirbti. Ginčo situacijoje Pareiškėja turto naudojimą siejo tik su turto įtraukimu į apskaitą ir nusidėvėjimo skaičiavimu. Paminėtina, kad Pareiškėjai, vykdančiai individualią žemės ūkio veiklą nuo 2006 metų, buvo žinoma pareiga pagal Inspekcijos 2002-12-24 įsakymu Nr. 37 patvirtintos Fizinio asmens pranešimo apie ilgalaikio turto ar jo dalies priskyrimą vykdomai individualiai ir / arba kitai ekonominei veiklai FR0457 formos ir jos papildomo lapo FR0457P formos pildymo bei pateikimo mokesčių administratoriui taisyklės pateikti mokesčių

administratoriui informaciją apie turto naudojimą veikloje. Taisyklėse numatytų reikalavimų paskirtis yra ta, kad mokesčių administratorius mokesčių mokėtojo veiklos vykdymo metu turėtų galimybę patikrinti faktinį turto naudojimą asmens vykdančio apmokestinamąją veiklą veikloje. Šių reikalavimų Pareiškėja nevykdė, pranešimą apie turto naudojimą veikloje pateikdama jau po vykusių ūkinių operacijų. Atsižvelgiant į šias aplinkybes, taip pat į tai, jog ir mokesčio ginčo nagrinėjimo metu, pažeidžiant MAĮ 67 str. 2 dalies reikalavimus, Pareiškėjos pozicija apie ginčo turto panaudojimą veikloje grindžiama tik bendro pobūdžio teiginiais, o ne objektyviais ir abejonių nekeliančiais byloje pateiktais įrodymais, konstatuotina, jog Šiaulių AVMI patikrinimo metu pagrįstai pripažino, kad Pareiškėja nepagrindė rulonų vyniotuvo *PRONAR Z 245* naudojimo veikloje. Nors Šiaulių AVMI apmokestinimą grindė ir MAĮ 69 str. nuostatų taikymu (o LVAT praktikoje, pavyzdžiui, 2012-12-10 nutartis adm. byloje Nr. A-602-2698/2012, realiai nepatirtų, tačiau buhalterinėje apskaitoje fiksuojamų sąnaudų priskyrimas leidžiamiems atskaitymams įvertintinas kaip mokesstinės naudos siekimas), tačiau, įvertinus tai, jog Pareiškėja neįvykdė pareigos pagrįsti turto panaudojimą savo veikloje, kas sudaro pagrindą pagal GPMĮ 18 str. nuostatas, nusidėvėjimų sumų neleisti priskirti veiklos išlaidoms, Komisija laikosi pozicijos, kad ginčo situacijoje papildomai pasisakyti dėl MAĮ 69 str. nuostatų taikymo nėra tikslinga.

Dėl kuro ir papildomai apskaičiuotų PVM sumų, kuro įsigijimo išlaidų ir papildomai apskaičiuotų akcizų. Iš bylos medžiagos matyti, jog Šiaulių AVMI patikrinimo metu, įvertinusi dokumentus, pagrindžiančius kuro sunaudojimą Pareiškėjos veikloje, konstatavo, jog Pareiškėjos dokumentai buvo įforminti netinkamai: skirtingo pobūdžio dokumentuose (pavyzdžiui, apyvartos žiniaraščiuose ir kuro sunaudojimo ataskaitose) nurodomi skirtingi duomenys, nepildyti dokumentai, fiksuojantys atitinkamų transporto priemonių darbą ir sunaudoto kuro kiekį. Šiaulių AVMI nustatė, jog Pareiškėjos mokesčių administratoriui nurodyti asmenys (išskyrus Pareiškėjos tėvą), neturėjo galimybės dirbti atitinkamus darbus Pareiškėjos ūkyje, nes dirbo kitur, patys užsėmė tokia pat veikla ir savo veiklai samdė kitus asmenis. Remdamasi patikrinimo metu surinkta informacija, Šiaulių AVMI konstatavo, jog Pareiškėja netinkamai tvarkė savo buhalterinę apskaitą, netinkamai vykdė savo pareigas, numatytas BAĮ, todėl nusprendė Pareiškėjos galimai veikloje sunaudotą kuro kiekį apskaičiuoti, taikant MAĮ 70 str. nuostatas, palyginusi Pareiškėjos nurašytus kuro kiekius su kuro kiekiais, kuriuos Pareiškėja galėjo įsigyti pagal atitinkamų Lietuvos Respublikos Vyriausybės nutarimų nuostatas, laikydama, jog nurodytas į veiklos išlaidas nurašytas kuro kiekis, viršijantis teisės aktuose nustatytus dydžius, nebuvo panaudotas Pareiškėjos veikloje.

Pareiškėja skunde Komisijai nepateikia mokesčių administratoriaus išvadas dėl netinkamos buhalterinės apskaitos vedimo paneigiančių duomenų / įrodymų, ar atliktų skaičiavimų, savo poziciją dėl mokesčio administratoriaus sprendimo nepagrįstumo šioje dalyje grįsdama atitinkamų teisės aktų ir teismų praktikos nuostatomis. Pareiškėja laikosi pozicijos, jog mokesčių administratorius nenustatė gautų pajamų neapskaitymo, netinkamo buhalterinės apskaitos tvarkymo aplinkybių; nustatyti pažeidimai netrukdo mokesčių administratoriui nustatyti mokesčių bazę įstatymo nustatyta tvarka. Taip pat Pareiškėjos skunde nurodoma, kad mokesčių administratorius Pareiškėjos mokesčių bazei nustatyti rėmėsi netinkamu teisės aktu.

Pasisakant dėl Pareiškėjos skunde nurodytų aplinkybių, paminėtina, jog Šiaulių AVMI sprendime dėl patikrinimo akto tvirtinimo (14–15 psl.) ir Inspekcijos sprendime yra aptarti mokesčių apskaičiavimo pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą pagrindai, reikalavimai tokiam mokesčių apskaičiavimo būdai, tai reglamentuojanti teismų praktika, todėl Komisija šioje sprendimo dalyje, atsižvelgdama į tai, jog iš Pareiškėjos skundo turinio matyti, kad šios nuostatos Pareiškėjai taip pat yra žinomos, šioje sprendimo dalyje šių nuostatų iš naujo nebekartoja. Tačiau akcentuotina, kad LVAT praktikoje dėl MAĮ 70 str. nuostatų taikymo yra pasisakyta, jog buhalterinės apskaitos duomenys pagal teisės aktų nuostatas yra pirminiai ir leistini informacijos šaltiniai, kurių pagrindu yra galima nustatyta tvarka apskaičiuoti mokėtinus į biudžetą mokesčius, todėl tais atvejais, kai tokių duomenų mokesčio mokėtojas nerenka, juos iškraipo ar sunaikina, yra prarandama objektyvi galimybė įprasta tvarka (teisės aktų nustatyta tvarka) apskaičiuoti į biudžetą mokėtinų mokesčių sumas (2014-04-24 nutartis adm. byloje Nr. A-438-556/2014). Lietuvos Respublikos Vyriausybės 1999-12-01 nutarimu Nr. 1333 patvirtinto Ūkininko ūkio ir gyventojų,

kurie neįregistravę ūkininko ūkio verčiasi individualia žemės ūkio veikla, veiklos buhalterinės apskaitos tvarkos aprašo 1 punkte buvo nustatyta, jog svarbiausias ūkininkų buhalterinės apskaitos tikslas – apskaitos registruose fiksuoti visas ūkines operacijas ir ūkinius įvykius. Pažymėtina ir tai, jog BAĮ 4 straipsnyje yra įtvirtinti bendrieji reikalavimai apskaitos vedimui, tai yra ūkio subjektai apskaitą tvarko taip, kad apskaitos informacija būtų: 1) tinkama, objektyvi ir palyginama; 2) pateikiama laiku; 3) išsami ir naudinga vidaus ir išorės informacijos vartotojams. Atsižvelgiant į tai, atliekančiam mokesčių mokėtojo mokesčių prievolių teisingumo tikrinimą mokesčių administratoriui neturi kilti abejonių dėl vedamoje apskaitoje fiksuotų duomenų tikrumo ir realumo, o joje užfiksuoti duomenys turi atspindėti tikrąsias ūkinės operacijas.

Ginčo atveju, vertinant kuro išlaidų priskyrimo veiklos išlaidoms pagrįstumą, mokesčių administratorius nustatė, jog Pareiškėjos pildomi duomenys yra prieštaringi: nurodoma skirtinga informacija apyvartos žiniaraščiuose ir kuro sunaudojimo ataskaitose, nefiksuojami duomenys apie veikloje dalyvavusių transporto priemonių darbo laiką ir sunaudotus kuro kiekius; nustatyta, jog Pareiškėjos nurodomi asmenys, kurie, pasak paaiškinimo, dirbdavo jos ūkyje, dėl savo užimtumo ir jų pačių vykdomos veiklos negalėjo atlikinėti Pareiškėjos nurodomų darbų; posėdžio Komisijoje metu mokesčių administratoriaus atstovė akcentavo ir tai, jog pagal pateiktą informaciją nebuvo fiksuojama, kokiai transporto priemonei buvo pilamas kuras. Atsižvelgiant į šias aplinkybes, konstatuotina, jog Šiaulių AVMI nustatė Pareiškėjos buhalterinės apskaitos pažeidimus, todėl Pareiškėjos skundo motyvas dėl tokių pažeidimų nebuvimo pripažintinas neteisingu. Nustatytų pažeidimų visuma neleido pripažinti Pareiškėjos duomenų dėl atitinkamų kuro kiekių nurašymo ir kuro vertės priskyrimo veiklos išlaidoms patikimais. Todėl Šiaulių AVMI neturėjo pagrindo, remdamasi tokio pobūdžio duomenimis, pripažinti, jog Pareiškėja pagrįstai pagal šiuos dokumentus kuro įsigijimo vertę priskyrė veiklos išlaidoms. Atsižvelgiant į tai, sutiktina su Inspekcijos pozicija, jog, nustačius aptartus pažeidimus, mokesčių administratorius turėjo pakankamą teisinį pagrindą Pareiškėjos patirtų kuro išlaidų dydį apskaičiuoti pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą, o Pareiškėjos skundo teiginiai, jog kuras negalėjo būti naudojamas *jokioje kitoje veikloje, nes veikloje buvo naudojama speciali technika*, kuri gatvėmis nevažinėja, vertintini kaip nepakankami kuro įsigijimo vertę priskirti veiklos išlaidoms. Mokesčių administratorius, atlikdamas kuro išlaidų pagrįstumo patikrinimą, privalo įvertinti, ar veiklos išlaidoms priskirtas kuro kiekis realiai buvo sunaudotas, ar jis buvo būtinas pajamoms uždirbti, apie tai yra sprendžiama pagal apskaitoje esančią informaciją, pagrindžiančią kuro sunaudojimą konkrečioms transporto priemonėms vykdomoje veikloje, o ne pagal tai, jog mokesčių mokėtoja deklaruoja kurą sunaudojusi specialios paskirties transporto priemonėms. Šiuo aspektu pažymėtina, jog Šiaulių AVMI sprendime atkreipė Pareiškėjos dėmesį į tai, kad ji pati pripažino, jog kuras buvo naudotas ne tik jos vykdytai veiklai, nes pagal 2015-06-30 ir 2015-12-31 sąskaitas faktūras atitinkamai po 1000 l kuro paimta asmeninėms reikmėms.

MAĮ 70 straipsnyje yra apibrėžtas ir mokesčių administratoriui leistino elgesio (mokesčio sumą apskaičiuoti pagal įvertinimą) turinys, o būtent, šį apskaičiavimą jis turi atlikti „atsižvelgdamas į visas įvertinimui reikšmingas aplinkybes, turimą informaciją“, o jų nepakankant – „parinkdamas savo nustatytus įvertinimo metodus, atitinkančius protingumo bei, kiek objektyviai įmanoma, teisingo mokesstinės prievolės dydžio nustatymo kriterijus.“ Mokesčių apskaičiavimo taisyklių 6.3 punkte nustatyta, kad mokesčių administratorius įvertinimą turi atlikti pasirinkdamas vertinimo būdą, t. y. atsižvelgdamas į visas įvertinimui reikšmingas aplinkybes, turimą informaciją ir, prireikus, parinkdamas vertinimo metodus. Mokesčių administratorius turi pasirinkti tokį vertinimo būdą, kurį naudojant apskaičiuotas mokesstinės prievolės dydis būtų kuo tikslesnis. Mokesčių administratoriaus pasirinkimas priklausys nuo to, kokie duomenys, informacijos šaltiniai turimi ir kuriais naudojantis atliktas vertinimas leistų pasiekti kuo realesnį rezultatą. Pareiškėja skunde kritikuoja Šiaulių AVMI pasirinktą galimai veikloje sunaudoto kuro kiekio nustatymą, tačiau konkrečių atliktus skaičiavimus ir jų pagrįstumą paneigiančių duomenų nepateikia. Ginčo situacijoje Šiaulių AVMI palyginusi Pareiškėjos apyvartos žiniaraščiuose nurašytus kuro kiekius su patikrinimo metu nustatytais leistinais įsigyti maksimaliais kuro kiekiais, apskaičiuotais pagal Vyriausybės 2006-03-27 nutarimo Nr. 291 „Dėl Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2003-02-03 nutarimo Nr. 145 „Dėl atleisčių nuo akcizų dyzelinių degalų,

skirtų naudoti žemės ūkyje, taip pat tvenkinių ir kitų vidaus vandenių žuvininkystėje, įsigijimo taisyklių patvirtinimo“ pakeitimo ir 2015-06-26 nutarimo Nr. 667 patvirtintų Gazolių, skirtų naudoti žemės ūkio veiklos subjektams žemės ūkio produktų gamybai, įsigijimo taisyklių nuostatas, nustatė, jog Pareiškėja veiklos išlaidoms priskyrė didesnius kuro kiekius nei nustatyti maksimalūs kuro kiekiai, kurie yra reikalingi konkrečioms darbams atlikti pagal deklaruotas žemės ūkio naudmenas. Komisija, įvertinusi mokesčių administratoriaus nustatytus Pareiškėjos apskaitos trūkumus, atliktus mokesčių administratoriaus skaičiavimus, sutinka su Inspekcijos pozicija, pažymėdama, jog aplinkybės, kad norminiai aktai, kuriais rėmėsi Šiaulių AVMI, yra susiję ir skirti kuro (atleisto nuo akcizo) įsigijimui reglamentuoti, neeliminuoja mokesčių administratoriaus teisės remtis šiame norminiame akte nustatytais kuro kiekiais, kurie pripažįstami *pakankamai* atskiriems žemės ūkio darbams atlikti, kaip informacijos šaltiniu, jį vertinant kartu su pačios Pareiškėjos deklaruotomis žemės ūkio naudmenomis. Šiame norminiame akte įstatymų leidėjas yra nustatęs, koks kuro kiekis (žemės ūkio veikloje naudojamas nuo akcizų atleistas kuras, nes tai yra remtina veiklos sritis) yra būtinas tam tikroms deklaruotoms naudmenoms apdirbti, todėl, Pareiškėjai nepateikus patikimų dokumentų, pagrindžiančių kuro sunaudojimą veikloje, mokesčių administratoriaus tokiu būdu apskaičiuotas maksimalus galimas sunaudoti kuro kiekis pripažintinas atitinkančiu protingumo ir teisingumo kriterijus. Todėl Inspekcijos sprendimas šioje dalyje pripažintinas pagrįstu.

Įvertinusi aptartas aplinkybes, Komisija laikosi pozicijos, jog Pareiškėja neįvykdė MAĮ 67 str. 2 dalyje nustatytos pareigos, tai yra objektyviais duomenimis ir įrodymais nepaneigė mokesčių administratoriaus nustatytų ir Pareiškėjos ginčijamų pažeidimų bei atliktų mokesčių ir su jais susijusių sumų apskaičiavimų, todėl Inspekcijos sprendimas dėl Pareiškėjos ginčijamų pažeidimų pripažintinas pagrįstu ir tvirtintinas.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 str. 4 dalimi, **n u s p r e n d ž i a:**

Patvirtinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2017-12-22 sprendimą Nr. 68-202.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 str. 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskūsti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal MAĮ 159 str. 2 dalį apskūsti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, sprendami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos narys, pavaduojantis Komisijos pirmininkę

Martynas Endrijaitis

Komisijos nariai

Rasa Stravinskaitė

Andrius Venius

Vilma Vildžiūnaitė